

Jane Austen arruinó mi vida

Títol original: *Jane Austen a gâché ma vie* (AKA: *Jane Austen Wrecked My Life*) **Direcció:** i **guió:** Laura Piani **País:** França **Durada:** 98 min **Any:** 2024 **Gènere:** Comèdia dramàtica
Interpretació: Camille Rutherford, Pablo Pauly, Charlie Anson, Annabelle Lengronne...
Música: Peter Von Poehl **Fotografia:** Pierre Mazoyer **Distribuïdora:** La Aventura **Estrena a Espanya:** 16/05/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès i francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

L'Agathe, irremeiablement maldestre però encantadora i plena de contradiccions, es troba en un desesperat estat de solteria. El seu somni és viure un amor digne d'una novel·la de Jane Austen, i la seva màxima aspiració és convertir-se en escriptora. En comptes d'això, passa els dies venent llibres a la llegendària llibreria britànica Shakespeare & Co, a París. En ser convidada a la Residència d'Escriptors Jane Austen a Anglaterra, l'Agathe, haurà d'afrontar les seves inseguretats per complir el somni de convertir-se en novel·lista i es veurà atrapada en un caòtic triangle amorós que li farà replantejar-se la seva vida sentimental. (FilmAffinity)

CRÍTICA

11/09/2024 - El primer llargmetratge de Laura Piani és una comèdia romàntica sincera i plena d'encant sobre les desventures d'una dona que intenta trobar un equilibri entre cor i ment

—“Qui esperes? En Mark Darcy?” —“És que no visc al segle adequat, això és tot”. Quan a l'Agathe, la llibretera parisenca de trenta anys i entranyable protagonista de *Jane Austen a gâché ma vie*, l'òpera prima de la directora francesa **Laura Piani** (estrenada a nivell mundial a la secció Centrepiece del 49è Festival de Toronto), li pregunten quin llibre recomanaria per endinsar-se al món de la cèlebre novel·lista britànica que dona títol a la pel·lícula, suggereix *Persuasió* i el personatge “d'una solterona que es panseix perquè no li donen prou aigua i acaba desaprofitant la seva existència”.

La resposta no és pas casual, ja que aquest personatge és un mirall per a l'Agathe (**Camille Rutherford**), una dona que rebutja els “pim-pam”, que no es fica al llit amb ningú des de fa dos anys i que prefereix refugiar-se en el món de la literatura perquè “hi ha llibres que es converteixen en part de les nostres vides, que ens ajuden a viure i ens revelen la nostra veritable naturalesa”. Però, per descomptat, no tot és tan senzill, i és que, encara que el cercle de l'Agathe —a qui envaeixen els dubtes i els complexos— la inciti a “explorar alguna cosa diferent”, l'única cosa que ella vol és estimar i ser estimada, veure com apareix el cos nu d'un home a la seva vida. Així, la protagonista projecta aquesta fantasia al començament d'una novel·la que escriu en anglès. I, sense buscar-ho, a instàncies del seu col·lega i vell amic Félix (**Pablo Pauly**), que aprofita l'ocasió per declarar-li el seu amor, rep la bona notícia que ha estat seleccionada per a una residència d'escriptors de dues setmanes a Anglaterra. El viatge li oferirà innumbrables sorpreses, entre elles l'encarnada pel molt britànic Oliver (**Charlie Anson**), descendent llunyà de Jane Austen, sobre les sabates del qual vomita l'Agathe en baixar del ferri...

Podem dir que *Jane Austen a gâché ma vie*, que es caracteritza per la predominança de moments divertits, el bon fons i la recerca de senzillesa, constitueix una variació francesa —sense pretensions però ben executada— dels clàssics de Working Title (com *Notting Hill*) amb un toc còmic a l'estil de Woody Allen. El guió —escrit per la mateixa cineasta— manté amb habilitat el fil de la comèdia romàntica alhora que l'encerta de ple sobre una sèrie de temes directament relacionats amb l'empatia (la solitud emocional, la necessitat d'alliberar-se de les cadenes del passat, acceptar els canvis i barrejar grans alegries i grans tristesses per descobrir-se un mateix, les distintes cares d'un mateix aspecte, l'evolució del feminisme, la síndrome de l'impostor artístic, etc.). Amb aquest primer llargmetratge, Laura Piani demostra eficaçment que una bona història és “l'únic remei contra el desordre de pensaments i sentiments”, i que si a sobre la història és divertida, encara millor.

Fabien Lemercier - cineuropa.org